

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 364

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 25 mai 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 287 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și celor ale art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.....	2-3	Decizia nr. 346 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	8-9
Decizia nr. 329 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea	4-5	Decizia nr. 370 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007	10-11
Decizia nr. 337 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.....	5-6	Decizia nr. 396 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11-12
Decizia nr. 344 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (1 ¹) și art. 258 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	7-8	Decizia nr. 420 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin	13-14
		Decizia nr. 421 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 287**

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și celor ale art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Ecaterina Băluțeanu în Dosarul nr. 13.147/95/2008 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, sens în care arată că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare la data pronunțării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.147/95/2008, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale.**

Excepția a fost ridicată de Ecaterina Băluțeanu cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect stabilirea dreptului de pensie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate creează situații discriminatorii. Astfel, arată că, întrucât există o diferență de 5 ani între vârsta de pensionare a femeilor față de cea a bărbaților, în mod corelativ ar trebui să se prevadă și reducerea stagiului de cotizare. De asemenea, mai arată că se creează o situație discriminatorie între persoanele care au realizat un stagiu de cotizare de cel puțin 25 de ani în condiții deosebite și cele care au realizat un astfel de stagiu pe o perioadă mai mică, persoanele din ultima categorie fiind favorizate.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 3 alin. (1): „(1) *Asigurații care realizează un stagiu de cotizare de cel puțin 25 de ani în condițiile speciale prevăzute de prezenta lege beneficiază de pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea cu 15 ani a vârstelor standard de pensionare prevăzute în anexa nr. 3 «Vârstele standard de pensionare și stagiile minime și complete de cotizare pentru femei și bărbați, pe ani și pe luni, pe perioada aprilie 2001—martie 2015» la Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 5 alin. (1): „*Pentru asigurații prevăzuți la art. 3 punctajul mediu anual se determină prin împărțirea la 25 a numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate în perioada de cotizare.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate reglementau condițiile în care persoanele care desfășuraseră munca în condiții speciale puteau obține dreptul la pensie. Astfel, legea prevedea că, în situația realizării unui stagiu de minimum 25 de ani, atât femeile, cât și bărbații beneficiau de reducerea vârstei de pensionare cu 15 ani. De asemenea, dispozițiile art. 5 alin. (1) reglementau modul de calcul al pensiei.

Criticile autorului excepției vizează existența unei inegalități între bărbați și femei, inegalitate provenind din faptul că legea nu prevedea o diferență între stagiul de cotizare obligatoriu al bărbaților față de cel al femeilor, așa cum se prevedea pentru vârsta de pensionare.

De asemenea, critica vizează existența unui regim juridic inechitabil între persoanele aflate în ipoteza textelor de lege care formează obiectul excepției și persoanele care, deși nu îndeplineau condițiile unui stagiu de minimum 25 de ani în condiții speciale de muncă, ci de unul mai mic în aceste condiții, beneficiau totuși de reducerea vârstei de pensionare.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, Legea nr. 226/2006 a fost abrogată prin

dispozițiile art. 196 lit. m) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Dând o nouă reglementare sistemului public de pensii, actul abrogator a prevăzut, de asemenea, noi cerințe în care persoanele având un stagiul de cotizare în condiții speciale de muncă beneficiază de dreptul la pensie. Astfel, art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 263/2010 prevede beneficiul reducerii vârstei de pensionare în funcție de numărul de ani de cotizare în condiții speciale, fără a se prevedea o reducere a stagiului de cotizare. În mod excepțional, pentru anumite categorii de persoane, respectiv cele încadrate în ipotezele art. 30 alin. (1) lit. a), b) și f) din Legea nr. 263/2010, art. 56 și art. 57 din acest act normativ prevăd și beneficiul reducerii stagiului de cotizare. În mod corelativ, art. 94 din Legea nr. 263/2010 prevede calculul pensiei raportat la stagiul de cotizare complet pentru persoanele încadrate în art. 55 alin. (1) lit. a), respectiv la stagiul de cotizare redus pentru persoanele încadrate în ipoteza art. 56 și art. 57.

În aceste condiții, Curtea apreciază că în noua reglementare nu se mai regăsește soluția legislativă criticată a art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006, în sensul existenței unui tratament diferit între persoanele care au realizat un stagiul de cotizare în condiții speciale mai mare de 25 de ani, față de cele care au realizat un stagiul în aceleași condiții pentru o perioadă mai redusă, astfel că, în raport cu acest aspect, excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

În ceea ce privește critica referitoare la existența unei discriminări între bărbați și femei, în sensul că, deși legea prevede o vârstă de pensionare mai redusă pentru femei față de bărbați, stagiul de cotizare cerut este identic, Curtea constată că Legea nr. 263/2010 păstrează soluția legislativă criticată. Astfel, prevăzând posibilitatea reducerii vârstei de pensionare, art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010 prevede acordarea acestui beneficiu doar persoanelor care realizează stagiul de cotizare complet prevăzut de lege, respectiv cel stabilit de art. 53 alin. (3) din aceleași act normativ și care este, în mod nediferențiat pentru femei și bărbați, de 35 de ani.

Pronunțându-se, în consecință, asupra constituționalității dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010, Curtea reține că instituirea unor măsuri concrete prin care să se asigure egalitatea între femei și bărbați trebuie raportată la condițiile sociale concrete. De altfel, Curtea însăși a ținut cont în

jurisprudența sa de evoluția relațiilor sociale pentru a evalua caracterul discriminatoriu al dispozițiilor privind pensionarea, dispoziții care prevedeau condiții diferite pentru femei față de bărbați. În acest sens, sunt relevante argumentele invocate de Curte prin Decizia nr. 888 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007, dar și în Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996.

Așa cum se constată atât din jurisprudența mai recentă a Curții Constituționale — Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, cât și din evoluția legislativă a ultimilor ani, tendința este însă aceea de extindere a sferei tratamentului egal între bărbați și femei, inclusiv prin impunerea unor vârste de pensionare din ce în ce mai apropiate sau chiar identice în anumite cazuri, tendință ce corespunde atât evoluției condițiilor sociale, dar și necesității de a răspunde criticilor formulate din perspectiva femeilor care se considerau discriminate în raport cu bărbații sub aspectul încetării raporturilor lor de muncă, ca urmare a atingerii vârstei legale de pensionare, la o vârstă inferioară celei a bărbaților. În sensul acestei evoluții este și Legea nr. 263/2010, care a extins, în raport cu reglementarea anterioară, cerința unui stagiul egal de cotizare între femei și bărbați la toate categoriile de pensionari. Prin urmare, în prezent, femeile pot ieși la pensie la vârsta mai redusă prevăzută de lege, dar în condițiile realizării stagiului de cotizare egal cu cel al bărbaților.

În contextul actual, o astfel de măsură nu poate fi privită ca aducând atingere principiului discriminării, ci, din contră, apare ca o expresie a acestui principiu, un pas înainte către realizarea unui tratament egal efectiv între cele două sexe. În plus, trebuie arătat că prevederea unor vârste diferite de pensionare nu presupune, în mod corelativ, și reducerea stagiului de cotizare, acestea fiind două măsuri distincte, independente una față de cealaltă.

Prin urmare, dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010, care preiau soluția legislativă a art. 3 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 în sensul că se raportează la stagii de cotizare identice pentru femei și de bărbați, sunt în deplin acord cu prevederile constituționale care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Ecaterina Băluțeanu în Dosarul nr. 13.147/95/2008 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de același autor în același Dosar al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 329

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Eva Budău în Dosarul nr. 1.212/111/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, sens în care arată că textul de lege criticat nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.212/111/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.**

Excepția a fost ridicată de Eva Budău cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.506/LM din 2 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 1.212/111/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat, care stabilește condițiile acordării pensiei de serviciu pentru personalul auxiliar din justiție, creează o discriminare între persoanele care au ieșit la pensie din această funcție și cei care au realizat vechimea necesară de 25 sau 30 de ani în sistemul judiciar, dar la data pensionării nu mai lucrează în acest sistem. Astfel, acestea din urmă pot beneficia de pensia de serviciu doar la împlinirea vârstei de 60 de ani, iar nu și înainte de această vârstă, așa cum prevede legea pentru persoanele care ies la pensie din funcția de personal auxiliar în justiție.

Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă consideră că textele de lege criticate sunt discriminatorii, fiind astfel contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, dispoziții potrivit cărora: *„Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) numai în funcția de personal auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea beneficiază la împlinirea vârstei de 60 de ani de pensie de serviciu chiar dacă la data pensionării au avut sau au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește dintr-o bază de calcul egală cu salariul de bază brut lunar pe care îl are personalul auxiliar de specialitate în activitate în condiții identice de funcție, vechime și nivel al instanței sau parchetului unde a funcționat înaintea eliberării din funcția de personal auxiliar de specialitate și sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție.”*

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția, Curtea observă că, ulterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate, textul de lege criticat a fost abrogat prin art. 196 lit. f) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Actul abrogator nu a preluat soluția legislativă criticată. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect, devenind astfel inadmisibilă, potrivit prevederile art. 29 din Legea nr. 47/1992 în care se arată că instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța decât asupra prevederilor dintr-o lege în vigoare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (6) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Eva Budău în Dosarul nr. 1.212/111/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 337

din 10 martie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de primarul municipiului Slatina în Dosarul nr. 2.853/311/2008 al Tribunalului Olt — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției și partea Comisariatul Regional Vâlcea al Gărzii de Mediu au transmis la dosar cereri prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unor apărători care să îndeplinească condițiile prevăzute de lege pentru a le reprezenta interesele în fața Curții Constituționale, întrucât consilierii juridici din cadrul celor două instituții nu au vechimea necesară în acest sens.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public se opune admiterii cererilor de amânare formulate.

Deliberând, Curtea respinge cererile, apreciind că nu sunt suficient de temeinic motivate, ținând cont de faptul că, în ipoteza în care consilierii juridici nu întrunesc condițiile de vechime pentru a pune concluzii în fața Curții Constituționale, aceștia pot redacta și transmite Curții note scrise în care să exprime opinia instituției cu privire la constituționalitatea textului de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat dă expresie art. 35 din

Constituție, care impune legiuitorului crearea unui cadru legislativ pentru asigurarea exercitării efective a dreptului la un mediu sănătos, ceea ce poate implica și adoptarea unor măsuri administrative adecvate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.853/311/2008, **Tribunalul Olt — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului**, excepție ridicată de primarul municipiului Slatina într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva sentinței prin care Judecătoria Slatina a respins ca inadmisibilă cererea de încuviințare a continuării depozitării deșeurilor menajere în depozitul din municipiul Slatina.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate, care impun obținerea autorizației sau a autorizației integrate de mediu și în ceea ce privește desfășurarea activităților existente, nesocotesc dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății și dreptul la un mediu sănătos. În opinia sa, aceste încălcări au drept consecință blocarea activității de salubritate la nivelul municipiului Slatina, ceea ce implică un pericol public major prin posibilitatea apariției unui focar de infecție ca urmare a neridicării deșeurilor menajere din locurile de depozitare special amenajate pe raza orașului.

Tribunalul Olt — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că obținerea autorizației de mediu este conformă articolului 35 din Constituție, fiind la latitudinea statului să ia măsurile necesare pentru protecția sănătății populației și a mediului, inclusiv prin impunerea obligației obținerii autorizării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt constituționale. Precizează că opțiunea legiuitorului de a institui în sarcina persoanelor juridice obligația de a obține autorizație de mediu pentru desfășurarea activităților cu posibil impact semnificativ asupra mediului nu contravine principiilor consacrate prin art. 35 din Constituție, ci se conformează acestora. Se asigură pe această cale cadrul normativ necesar realizării acestor activități, în concordanță cu interesul național de ocrotire a mediului înconjurător, precum și de menținere a echilibrului ecologic. Necesitatea autorizării este impusă de specificul activității desfășurate de operatorii economici, ținându-se seama de natura specială a materialelor pe care le valorifică, de pericolul pe care acestea le prezintă pentru sănătatea populației și pentru mediu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 6 iulie 2006. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 12: „(1) *Desfășurarea activităților existente precum și începerea activităților noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului se realizează numai în baza autorizației/autorizației integrate de mediu.*

(2) *Procedura de emitere a autorizației de mediu și lista activităților supuse acestei proceduri sunt stabilite prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului.*

(3) *Pentru obținerea autorizației de mediu, activitățile existente, care nu sunt conforme cu normele și reglementările de mediu în vigoare, sunt supuse bilanțului de mediu, la decizia autorității competente pentru protecția mediului.*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Primarul Municipiului Slatina în Dosarul nr. 2.853/311/2008 al Tribunalului Olt — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

(4) *Procedura de realizare a bilanțului de mediu este stabilită prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului.*

(5) *Autoritatea competentă pentru protecția mediului stabilește cu titularul activității programul pentru conformare, pe baza concluziilor și recomandărilor bilanțului de mediu.*

(6) *Este obligatorie îndeplinirea măsurilor cuprinse în programul pentru conformare la termenele stabilite.*

(7) *Activitățile desfășurate de structurile componente ale sistemului de apărare, ordine publică și securitate națională sunt exceptate de la obținerea autorizației de mediu.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile din Legea fundamentală cuprinse în art. 34 alin. (1) și (2), care garantează dreptul la ocrotirea sănătății și obligă statul să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, și în art. 35 alin. (1) și (2), potrivit cărora statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și asigură cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 instituie regula potrivit căreia desfășurarea activităților cu posibil impact semnificativ asupra mediului poate avea loc doar în baza autorizației/autorizației integrate de mediu, referindu-se atât la activitățile deja existente, aflate în curs de desfășurare, cât și la cele ce urmează să înceapă. Autorul excepției este nemulțumit de impunerea obligației de obținere a autorizației pentru prima categorie de activități, a căror desfășurare a început anterior stabilirii acesteia prin lege.

Curtea constată că textul de lege criticat nu este nicidecum de natură să nesocotească drepturile fundamentale la sănătate și la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, ci, dimpotrivă, constituie modalități concrete de materializare a prevederilor constituționale invocate. Impunând obligația autorizării inclusiv a activităților în curs de desfășurare, legiuitorul nu a făcut altceva decât să asigure cadrul normativ adecvat pentru ca toate activitățile „cu posibil impact semnificativ asupra mediului” să fie evaluate din punctul de vedere al potențialului pericol pe care l-ar putea prezenta pentru igiena și sănătatea publică ori pentru mediul înconjurător, transpunând astfel la nivel legislativ exigențele Legii fundamentale prevăzute de art. 34 și art. 35. Totodată, textul de lege criticat cuprinde și o serie de norme referitoare la procedura emiterii autorizației de mediu, care, în ceea ce privește activitățile existente, presupune realizarea unui „bilanț de mediu” al cărui scop îl reprezintă formularea unor recomandări ce vor fi avute în vedere la stabilirea unui „program de conformare”, astfel încât și aceste activități să se poată încadra în standardele specifice necesare menținerii unui mediu înconjurător „sănătos și echilibrat ecologic”, astfel cum prevede art. 35 din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 344

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 258 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 258 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Mihai Moldovan în Dosarul nr. 6.372/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.372/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 258 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

Excepția a fost ridicată de Mihai Moldovan cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât obligă cetățenii să contribuie la fondul de asigurări sociale de sănătate, fără a ține cont de asumarea acestei obligații printr-un contract sinalagmatic, așa cum prevede art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006. Apoi, dacă doresc să devină asigurați, cetățenii trebuie să plătească retroactiv contribuția pe cinci ani, deși nu vor mai beneficia de pachetul de servicii medicale aferent acestei perioade și nici de o compensare. De asemenea, critică diferența de tratament juridic dintre persoanele care au realizat venituri și cele care nu au realizat venituri și care dobândesc calitatea de asigurat dacă plătesc retroactiv contribuția doar pentru o perioadă de șase luni.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului,

precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 211 alin. (1) și (11): „(1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.

(11) Asigurații au dreptul la pachetul de bază de servicii medicale de la data începerii plății contribuției la fond, urmând ca sumele restante să fie recuperate de casele de asigurări de sănătate și Agenția Națională de Administrare Fiscală, în condițiile legii, inclusiv accesoriile aplicate pentru creanțele bugetare.”;

— Art. 259 alin. (7): „(7) Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat:

a) să achite contribuția legală lunară pe ultimele 6 luni, dacă nu au realizat venituri impozabile pe perioada termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale, calculată la salariul minim brut pe țară în vigoare la data plății, calculându-se majorări de întârziere;

b) să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă;

c) să achite atât contribuția legală lunară și obligațiile fiscale accesorii prevăzute la lit. b) pentru perioada în care au realizat venituri impozabile, cât și contribuția legală lunară, precum și majorările de întârziere prevăzute la lit. a) sau, după caz, obligațiile fiscale accesorii, pentru perioada în care nu au fost realizate venituri impozabile pe o perioadă mai mare de 6 luni. Această prevedere se aplică situațiilor în care în cadrul

termenelor de prescripție fiscală există atât perioade în care s-au realizat venituri impozabile, cât și perioade în care nu s-au realizat astfel de venituri. În cazul în care perioada în care nu s-au realizat venituri impozabile este mai mică de 6 luni, se achită contribuția legală lunară proporțional cu perioada respectivă, inclusiv majorările de întârziere și obligațiile fiscale accesorii, după caz.”

Autorul excepției consideră că sunt încălcate următoarele texte din Constituție: art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și art. 34 referitor la dreptul la ocrotirea sănătății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost analizate de Curtea Constituțională în raport cu aceleași argumente și aceleași texte din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 1.240 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010, Curtea arăta că „legea instituie nu doar dreptul cetățenilor de a beneficia de serviciile sistemului public de sănătate, dar și obligația acestora de a contribui la fondul de asigurări sociale de sănătate. Persoanele

exceptate de la plata acestei contribuții sunt prevăzute în art. 213 din Legea nr. 95/2006, astfel că, în afara acestora, tuturor celorlalți cetățeni le revine obligația mai sus amintită. Din momentul în care se naște această obligație, iar asiguratul plătește contribuția, legea îi dă acestuia dreptul de a beneficia de pachetul de servicii medicale în sistemul public de sănătate. Între această situație și cea în care se află autorul excepției nu se poate pune însă un semn de egalitate. Astfel, în condițiile în care persoana obligată să contribuie la sistemul de asigurări de sănătate ignoră această obligație, este firesc ca accesul la serviciile sistemului public de asigurări de sănătate să fie diferit de prima ipoteză. O asemenea soluție nu este, prin urmare, discriminatorie, nu afectează integritatea fizică sau psihică a persoanei și nici nu îngrădește dreptul la ocrotirea sănătății, ci îl reglementează diferit, având în vedere situația deosebită în care se găsește persoana care nu a respectat obligația legală de a contribui la fondul de asigurări sociale de sănătate”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (1¹) și art. 258 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Mihai Moldovan în Dosarul nr. 6.372/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 346

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

în Dosarul nr. 24.866/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că dispozițiile de lege criticate sunt conforme textelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 24.866/215/2007, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Cabinetul Medical Individual Dr. Anca Maria Dobrin și Anca Maria Dobrin

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Excepția a fost ridicată de Cabinetul Medical Individual Dr. Anca Maria Dobrin și Anca Maria Dobrin cu prilejul soluționării recursurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 16.438 din 12 noiembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Craiova în Dosarul nr. 24.866/216/2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate, care reglementează răspunderea civilă a cadrelor medicale pentru prejudiciile produse din eroare pacientului sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4) din Constituție. Astfel, arată că eroarea nu presupune vinovăție, ci o încălcare inconștientă, involuntară a normelor, împrejurare care înlătură caracterul penal al faptei în dreptul penal. Mai mult, prin instituirea acestei forme de răspundere, se încalcă și principiul separației puterilor în stat, în condițiile în care „legea se substituie puterii judecătorești”. În acest sens, arată că doar instanțele de judecată pot aprecia și stabili, pornind de la dreptul comun în materie, respectiv art. 998 din Codul civil, conținutul condițiilor ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru antrenarea răspunderii civile delictuale.

Tribunalul Dolj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că dispozițiile Legii nr. 95/2006 prevăd expres cazurile în care poate fi angajată răspunderea personalului medical pentru malpraxis. Art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 nu instituie o răspundere civilă independentă de orice formă de vinovăție care să ducă la încălcarea principiului separației puterilor în stat, instanța fiind chemată să soluționeze litigiile în cazurile de malpraxis. Cu atât mai mult, nu se poate vorbi despre încălcarea art. 1 alin. (3) din Constituție, mai ales că autorul excepției nici nu motivează această critică.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora „*Personalul medical răspunde civil pentru prejudiciile produse din eroare, care includ și neglijența, imprudența sau cunoștințe medicale insuficiente în exercitarea profesiei, prin acte individuale în cadrul procedurilor de prevenție, diagnostic sau tratament*”.

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor art. (1) alin. (3) și (4) din Constituție referitoare la demnitatea omului și libera dezvoltare a personalității umane, respectiv la principiul separației puterilor în stat.

Examinând excepția, Curtea constată că textul de lege criticat instituie răspunderea civilă a cadrelor medicale pentru malpraxis, respectiv pentru „*neglijența, imprudența sau cunoștințele medicale insuficiente în exercitarea profesiei*”. Prin urmare, art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 condiționează această formă de răspundere de atitudinea neadecvată a personalului medical care are ca urmare prejudicierea pacientului, chiar dacă nu poate fi imputată și intenția. Lipsa oricărei culpe a medicului este un factor care înlătură această răspundere, această situație fiind detaliată în cuprinsul art. 643 din aceeași lege. Așadar, apare ca neîntemeiată susținerea autorului excepției potrivit căreia textul de lege criticat ar avea ca efect antrenarea răspunderii civile a personalului medical pentru fapte în care nu poate fi reținută culpa acestuia. Demnitatea și libera dezvoltare a personalității umane, invocate de autor, nu pot avea ca semnificație exonerarea de răspundere pentru prejudiciile produse din culpă altor persoane.

De asemenea, nici critica referitoare la încălcarea principiului separației puterilor în stat nu poate fi susținută. Astfel, art. 676 din Legea nr. 95/2005 prevede că „*Instanța competentă să soluționeze litigiile prevăzute în prezenta lege este judecătoria în a cărei circumscripție teritorială a avut loc actul de malpraxis reclamat*”. Așadar, este evident că stabilirea existenței unui caz de malpraxis, precum și a răspunderii revine instanței de judecată, care va analiza aspectele de fapt înfățișate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 642 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Cabinetul Medical Individual Dr. Anca Maria Dobrin și Anca Maria Dobrin în Dosarul nr. 24.866/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 370

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 21.577/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 2.447D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.451D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de același autor în Dosarul nr. 21.576/212/2008 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.451D/2010 la Dosarul nr. 2.447D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, precizând că autorul acesteia vizează îndeplinirea unei omisiuni legislative, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 21 aprilie 2010 și 12 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 21.577/212/2008 și nr. 21.576/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor introduse împotriva unor sentințe prin care Judecătoria Constanța a respins plângerile contravenționale formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, atunci când, în scopul deservirii călătorilor și efectuării curselor prevăzute în caietul de sarcini, înlocuiește un autovehicul înscris în caietul de sarcini al licenței de traseu cu un alt autovehicul aflat în parcul său auto, urmează să fie sancționat cu o amendă deosebit de mare. Susține că textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 42 alin. (1) din

Constituție, întrucât îl obligă să folosească aceleași autovehicule care sunt în graficul de circulație, fără să aibă posibilitatea legală de a include în aceste grafice vreun alt autovehicul de rezervă. De asemenea, arată că accesul liber al persoanei la o activitate economică nu mai este garantat, în condițiile în care un operator de transport care își cumpără, ulterior obținerii licenței, un vehicul mai nou, mai performant și mai confortabil nu îl poate folosi în locul altuia care este menționat în caietul de sarcini al licenței de traseu. Precizează că, în vechea legislație, se prevedea expres ca în graficul de circulație al unei licențe de traseu să fie menționat și un număr de vehicule de rezervă, cu care, pe parcursul valabilității licenței de traseu, să le poată înlocui, la nevoie, pe cele titulare.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal observă că autorul excepției critică textele ce formează obiectul acesteia prin prisma unei lacune legislative constând în omisiunea reglementării posibilității înlocuirii de către operatorul de transport a unui vehicul înscris în caietul de sarcini cu un alt vehicul aflat în proprietatea sa. Or, în astfel de situații, Curtea Constituțională a apreciat că excepția este inadmisibilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) lit. g): „(1) Este considerat serviciu de transport public local de persoane prin curse regulate transportul public care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: [...]

g) transportul cu autobuzele se efectuează numai pe bază de licențe de traseu și caiete de sarcini, elaborate și eliberate în condițiile stabilite prin normele de aplicare elaborate de Ministerul Administrației și Internelor și aprobate prin ordin al ministrului, denumite în continuare Norme.”;

— Art. 45 alin. (7) lit. a): „(7) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei, operatorii de transport rutier și transportatorii autorizați, pentru următoarele fapte:

a) nerespectarea prevederilor art. 4 alin. (1) privind condițiile în care se execută transportul public local de persoane prin curse regulate.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 42 alin. (1) care interzic munca forțată și la art. 45 care

garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției — care este operator de servicii de transport public local de persoane prin curse regulate — critică faptul că înlocuirea unui autovehicul înscris în caietul de sarcini al licenței de traseu cu un alt autovehicul aflat în parcul său auto urmează să fie apreciată drept contravenție și să fie sancționată ca atare. Curtea constată că dispozițiile art. 42 alin. (1) din Constituție, invocate de autorul excepției, nu au incidență în cauză. Interzicerea muncii forțate este o exigență corelativă dreptului la muncă și a libertății alegerii profesiei și a locului de muncă, de care beneficiază persoanele fizice. Or, textele de lege criticate se adresează persoanelor juridice care desfășoară un anumit tip de activitate, reglementând condițiile cărora trebuie să se conformeze și sancțiunea corespunzătoare neîndeplinirii acestora, nefiind susceptibile de a fi analizate prin prisma interdicției constituționale menționate.

Curtea nu poate reține nici susținerea referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 45 din Legea fundamentală,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. g) și art. 45 alin. (7) lit. a) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în dosarele nr. 21.577/212/2008 și nr. 21.576/212/2008 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioan Dorin Daneșan în Dosarul nr. 276/308/2009 al Judecătoria Sighișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Întrucât autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate prin care să argumenteze îngrădirea, prin textele de lege ce formează obiectul excepției, a accesului liber al persoanei la o activitate economică, a liberei inițiative și a exercitării acestora. Examinarea și aprecierea aspectelor de fapt înveredate de acesta revin instanței investite cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.

Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional nu poate sancționa lipsa posibilității legale a operatorului de transport de a include în graficul de circulație și un alt autovehicul de rezervă, legiuitorul fiind singurul în măsură să completeze cadrul legislativ actual, dacă apreciază că este necesar pentru buna desfășurare a activității de transport public local de persoane.

De altfel, Curtea a mai statuat în acest sens, prin Decizia nr. 151 din 8 februarie 2011, nepublicată până la data pronunțării deciziei de față.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 276/308/2009, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Dorin Daneșan într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin adoptarea măsurii coercitive a aplicării unei amenzi judiciare în cuantum de 20% din salariul minim brut pe economie pe fiecare zi de întârziere, legiuitorul a lăsat la latitudinea instanței de judecată posibilitatea de exercitare a unui abuz. Totodată, cuantificarea răspunderii

patrimoniale a autorității publice administrative prin raportare la salariul minim brut pe economie „este greșită”, întrucât retribuirea reprezentanților autorităților publice administrative este stabilită printr-o ordonanță a Guvernului care nu face nicio referire la salariul minim brut pe economie, acesta din urmă fiind stabilit printr-o hotărâre a Guvernului.

Judecătoria Sighișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu reglementează dispoziții discriminatorii și nu încalcă atribuțiile puterilor statului. În plus, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată vizează chestiuni de aplicare și de interpretare a legii, iar nu de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.566/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. I pct. 33 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

În prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 24 „Obligația executării”

[...] „(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor, în cadrul democrației

constituționale, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 120 alin. (1) care instituie principiile de bază ale organizării administrației publice locale, art. 121 privind autoritățile comunale și orășenești și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în raport cu critici similare, prin Decizia nr. 1.566 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2010.

Ca și în cauza de față, Curtea a observat că autorul excepției își axează critica pe susținerea potrivit căreia stabilirea cuantumului unei amenzi prin raportare la salariul brut pe economie — care este aprobat printr-o hotărâre a Guvernului —, în condițiile în care retribuirea reprezentanților autorității publice administrative căreia această sancțiune îi este aplicată este calculată în baza unei ordonanțe a Guvernului, reprezintă o măsură lipsită de vreun temei legal și, implicit, inaplicabilă. Referitor la această critică, Curtea a statuat că este lipsită de relevanță distincția pe care autorul excepției o face sub aspectul tipului de act normativ prin care sunt reglementate categoriile de drepturi salariale la care acesta face referire în motivarea pretensei neconstituționalități a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că aplicarea amenzii prevăzute de textul de lege criticat este consecința neexecutării culpabile a unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative. Aceasta intervine în virtutea legii, iar cuantumului amenzii este determinat în mod cert și neechivoc prin însăși norma criticată.

Totodată, Curtea a constatat că prevederile art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu sunt de natură să înfrângă principiul separației puterilor în stat, întrucât prerogativele judecătorului în legătură cu fixarea cuantumului amenzii nu constituie o intruziune a autorității judecătorești în atribuțiile celorlalte puteri ale statului.

Cât privește dispozițiile din Legea fundamentală privitoare la principiile de bază ale organizării administrației publice locale și la autoritățile comunale și orășenești, invocate de către autorul excepției, Curtea a reținut că acestea nu au incidență în soluționarea cauzei de față.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioan Dorin Daneșan în Dosarul nr. 276/308/2009 al Judecătoria Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 420

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Armax” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 514/196/2009 al Tribunalului Brăila – Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 514/196/2009, **Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Armax” — S.R.L. din Brăila cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.697 din 29 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 21 alin. (1) și (2) și art. 24 alin. (1), precum și prevederilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 2 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În acest sens, arată că dispozițiile de lege atacate intră în contradicție cu prevederile constituționale și reglementările internaționale invocate, „deoarece cei îndreptățiți ar trebui să exercite cale de atac fără a cunoaște conținutul motivării instanțelor cu privire la soluție.” Acest lucru ar presupune că cei care solicită judecarea cauzei în lipsă pot urmări soluția, „fără a exista nicio obligație din partea instanțelor naționale de a le comunica soluția la pronunțare.” De asemenea, consideră că textul de lege criticat „nu dă dreptul la un recurs efectiv sau la un recurs util, atât timp cât soluția este cunoscută numai în cadrul sistemului judiciar și nu este comunicată părților.”

Instanța de judecată apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 1 mai 1934, dispoziții care au următorul cuprins: *„Hotărârea pronunțată asupra opoziției va putea fi atacată cu apel în termen de 15 zile de la pronunțare.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la un recurs efectiv, ale art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 2 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934, în raport cu critici similare, s-a pronunțat prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 792 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007, și Decizia nr. 759 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 21 iulie 2010.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, potrivit textelor de lege criticate, debitorul poate face opoziție la executare în termen de 5 zile de la primirea somației și judecătoria va judeca opoziția potrivit Codului de procedură civilă, de urgență și cu precădere, înaintea oricărei alte pricini.

Curtea a stabilit că prin alin. 3 al art. 62 se instituie o normă specială, ce derogă de la dispozițiile referitoare la executarea silită cuprinse în Codul de procedură civilă. Instituirea unei norme speciale cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul privind declararea căii de atac, prin care se derogă de la norma generală cuprinsă în art. 284 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația unei atingeri aduse dreptului la apărare aparținând autorului excepției. Aceasta, deoarece dispozițiile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 trebuie interpretate în coroborare cu dispozițiile art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul, precum și dovezile invocate în susținerea acestuia pot fi depuse inclusiv la prima zi de înfățișare.

Totodată, Curtea a mai reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prevăzut de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între

care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Pe de altă parte, Curtea constată că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacrarea opoziției la executare, care reprezintă o cale de atac împotriva somațiunii de executare adresate debitorului, împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nerelevând niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție.

Într-adevăr, în măsura în care textul constituțional de referință folosește termenul generic de „căi de atac”, fără a le identifica și caracteriza, respectiv fără a se referi *in terminis* la apel și recurs, ipoteză în care respectarea acestor date de identificare ar fi fost convertită într-un criteriu de

constituționalitate, legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca în considerarea anumitor particularități să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât a celei de drept comun.

O asemenea concluzie rezultă, de altfel, din chiar formula redacțională adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei prevederi constituționale.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Armax” — S.R.L din Brăila în Dosarul nr. 514/196/2009 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 421

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Activas Proimpex” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.025/270/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de

neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.025/270/2008, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Activas Proimpex” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează o procedură de constatare a contravenției bazată pe încălcarea regulii potrivit căreia sarcina probei revine celui ce acuză — deci agentului constator, și nu contravenientului, ceea ce conduce la nesocotirea dreptului de acces liber la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, consacrate în prevederile constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 24. Prin

urmă, este contrar principiilor fundamentale enunțate mai sus ca fapta contravențională să fie constatată exclusiv pe baza susținerilor agentului constataor, consemnate în procesul-verbal de contravenție, care, în calitate de act administrativ, beneficiază de prezumția de legalitate și de temeinicie, deși acestea nu sunt prezumții consacrate legislativ, fiind doar unanim acceptate în practica instanțelor de judecată și în doctrina de specialitate. Mai mult, petentul este obligat să probeze contrariul situației de fapt reținute în procesul-verbal de către agentul constataor, chiar și atunci când acesta nu le constată personal sau când procesul-verbal nu conține suficiente indicii referitoare la identitatea martorilor ori la probele pe care se bazează constatarea contravenției, ceea ce poate genera abuzuri din partea autorității, fapt ce duce la un dezechilibru procesual.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constataori.*”

(2) *Pot fi agenți constataori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*”

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constataor; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din*

minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.”

(1) *În cazul contravențiilor cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) *abrogate*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoana juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constataor este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constataor, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constataor atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;*

— Art. 18: „*Contravenientul este obligat să prezinte agentului constataor, la cerere, actul de identitate ori documentele în baza cărora se fac mențiunile prevăzute la art. 16 alin. (3). În caz de refuz, pentru legitimarea contravenientului agentul constataor poate apela la ofițeri și subofițeri de poliție, jandarmi sau gardieni publici.”;*

— Art.19: „(1) *Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constataor și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constataor va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor, în acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.*

(2) *Nu poate avea calitatea de martor un alt agent constataor.*

(3) *În lipsa unui martor agentul constataor va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la principiul egalității în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și cu motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, statuând că textele de lege criticate nu instituie privilegii sau discriminări, deoarece atât conținutul procesului-verbal de contravenție, cât și condițiile de întocmire a acestuia sunt reglementate fără nicio discriminare pentru toate persoanele care au săvârșit contravenții. În legătură cu invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor art. 21 și art. 24 din Constituție, Curtea a reținut că și această critică este nefondată, întrucât, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, îl ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege,

necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie. De asemenea, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Activas Proimpex” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.025/270/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

